

τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα διακόπτεται, ἐὰν ὁ συνταξιούχος ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἄνευ ἀδείας, ἄρχεται δὲ ἡ σύνταξις ἐκ νέου ἅμα ἐκλείψουσιν οἱ λόγοι τῆς διακοπῆς.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ Νόμου τούτου καθιεροῦται ἡ ἀρχή, καθ' ἣν ὁ συνταξιούχος ἀπολαύων συντάξεως δὲν δικαιούται νὰ λαμβάνῃ τοιαύτην ἐφ' ὅσον χρόνον διατρίβει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἄνευ ἀδείας καὶ μόνον ὅταν ἐπανεέλθῃ, παύει ἡ διακοπή αὕτη καὶ ἡ σύνταξις ἄρχεται ἐκ νέου ὅταν ἡ ὁλομέλεια λύσῃ τὴν προκειμένην διαφωνίαν δέχεται ὅτι ὁ συνταξιούχος ὁ εἰς ἀλλοδαπὴν ἄνευ ἀδείας μεταβὰς στερεῖται τῆς συντάξεως αὐτοῦ καθ' ὃν χρόνον διατρίβει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ λαμβάνει δὲ τὴν αὐτὴν σύνταξιν τοῦ ἀφ' ἧς ἐπανεέλθῃ καὶ ἐφεξῆς (*).

Ἀριθ. 3 (1898) (ὁλομέλεια)

Εισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. ΡΟΝΤΗΡΗΣ

Ἐνετικὰ Στατοῦτα οἰκογενειακὸν κληρονομικὸν καταπίστευμα παράλειψις ἐνδηλώσεως αὐτοῦ — οὐκ ἐπιφέρει ἀκυρότητα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τοῦ ἐν ἰσχυρί αστυνομικοῦ Κώδικος, ἰσχύοντα Ἐνετικὸν Νόμον τῆς 22 Μαρτίου 1613 ἡ ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου παράλειψις τῆς εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ὀρισμένα βιβλίᾳ μεταγραφῆς (ἐνδηλώσεως) τῆς διαθήκης, τῆς περιεχούσης οἰκογενειακὸν καταπίστευμα, δὲν ἐπῆγετο τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ, διότι κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ Νόμου τούτου, διέτάσσοντο αἱ τοιαῦται μεταγραφαὶ ἀχωρὶς νὰ παραβλάπτωσιν ὑπὸ οὐδεμίαν ἐποψίν οὐδὲν πρόσωπον εἴτε γινόμεναι, εἴτε μὴ» (anon pregidicando però in conto alcuno talli nolo o fallo o non fallo ad alcuna personna) ἡ δὲ τοιαύτη ἐρμηνεία τοῦ Νόμου τούτου συνάδει καὶ πρὸς τὰς σχετικὰς

(*) Τὸ προκείμενον ζήτημα, τὸ ὁποῖον καὶ μέχρι τῆς ὁλομελείας ἐφθάσε, εἶχε θεωρηθῇ ποτε καὶ ὡς γεννησάν σκάνδαλον (πρὸς ὑποσημειώσεις αἰ. αἰ. 523 1° 90 καὶ Δ' 263). Ἰδοὺ τί συνέβαινε. Τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν δι' ἀποφασίαν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 909 τοῦ 91 κατὰ πλειοψηφίαν ἀπεφάνθη ὅτι τῶ ἐκείσε διαδίκῳ πρὸν Πρωτοπυργῷ, ὡφείλετο σύνταξις ἀκόμη καὶ δι' ὅσον χρόνον διέτριβεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, κατὰ τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης δὲν ἐγένετο ἀναίρεσις. — Ὁμοίαν ὁμῶς γνώμην τὸ αὐτὸ Ἐφετεῖον ἐξήνεγκε καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπὲρ τοῦ ἡδὴ ἀνααιρεσθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1935 τοῦ 91 ἀποφάσεώς του, πλὴν κατὰ ταύτης τὸ Διμόσιον ἔσπευσε νὰ κοινοποιήσῃ ἀναίρεσιν. Τὸ Ἀκυρωτικὸν Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 444 τοῦ 93 ἀποφάσεώς του ἀνῆρσε διαψευδῆ ἐρμηνείαν, ἀλλὰ τὸ Ὑποστεικτικὸν ἦτοί τὸ Β' Τμήμα διεφώνησε πρὸς τὸ Α' ταχθεὶς πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Ἐφετείου, παρέπεμψε δὲ τὸ ζήτημα εἰς τὴν Ὁλομέλειαν, ἡ ὁποία ἐδικαίωσε τὸ Ἀκυρωτικόν, δημοσιεύσασα τὴν ὡς ἀνω παρατιθεμένην ὁρθὴν λύσιν.

διατάξεις τῶν προηγουμένων Νόμων τῆς 29 Δεκεμβρίου 1413 καὶ 21 Μαρτίου 1491 ἢ 1492, δι' ὧν ἐλαμβάνετο πρόνοια ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν ὑπὸ καταπίστευματικὸν ὄρον καταλειπομένων ἀκινήτων πρὸς ὃν κατελείποντο σκοπὸν δι' ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκποιήσεως καὶ ἀποξενώσεως αὐτῶν, ὅπως ἐν καιρῷ περιέρχωνται εἰς οὐ κατελείφθησαν ὥστε, μὴ διατασσομένης ρητῶς ἀκυρώσεως τοῦ καταπιστεύματος διὰ τοιαύτην παράλειψιν, δὲν δύναται νὰ προκύψῃ τοιαύτη ἐκ λόγων δημοσίας τάξεως ἀπέναντι τῆς ἀνω εἰρημένης ρητῆς διατάξεως ὅτι οὐδὲν πρόσωπον δύναται νὰ βλάψῃ ἢ παράλειψις τῆς μεταγραφῆς τῆς διαθήκης (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 1 (1897)

Εισηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ἀντιρρήσεις οὐσιαστικαὶ κατὰ ὁρκοδοσίας — αἰτήσεις δόσεως τυχαίως — ἀπαράδεκτον.

Ἐπειδὴ, ὁμολογοῦσας τῆς Τραπεζίης διὰ αἱ κατὰ τῆς ὁρκοδοσίας ἀντιρρήσεις τῆς περιστρέφονται οὐχὶ εἰς τὸ τυπικὸν μέρος τῆς ὁρκοδοσίας, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνάκλησιν τῆς τοῦς ὁρκους ἐπιβαλοῦσης ἀποφάσεως, ἡ αἴτησις αὐτῆς τοῦ νὰ δοθῶσιν οἱ ὁρκοὶ ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων τῆς τυχαίως λόγω τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἀντιρρήσεων τούτων, δὲν εἶναι βᾶσιμος, διότι μόνῃ ἡ κοινοποίησις τοιοῦτου εἶδους ἀντιρρήσεων δὲν διακωλύει τὴν δόσιν τῶν ὁρκῶν, οὔτε συνεπιφέρει τὴν ἀνάκλησιν τῆς τῶν ὁρκῶν ἀποφάσεως ἀνάκλησις δὲ τῆς ἐπιβαλοῦσης τοῦς ὁρκους ἀποφάσεως ἐστὶν ἡ δόσις τῶν ὁρκῶν τυχαίως, ἀφοῦ τοιοῦτος ὁρος ἐν τῇ ἐπιβαλλούσῃ τοῦς ὁρκους ἀποφάσει δὲν ἀναγράφεται (**).

(*) Διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας, τὸ ζήτημα ἐλύθη ὑπὲρ τοῦ Β' τμήματος, τοῦ Οὐσιαστικοῦ, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 295 τοῦ 96 ἀποφάσεώς του εἶχε διαφωνήσει πρὸς τὸ Ἀκυρωτικὸν (ἀπόφ. 208 τοῦ 95) παραδεχθὲν τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 191 τοῦ 88 ἀναίρεσιν ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας ἐξενεχθείσαν γνώμην. Τὸ θέμα εἶναι σπουδαιότατον, οὐχὶ τὸσον διὰ τοὺς κεκλημένους καταπιστευματοδόχους, ὅσον διὰ τοὺς τρίτους τῶν ὁποίων τοιοῦτοτρόπως τὰ συμφέροντα ἀπειλοῦνται σοβαρῶς ἔνεκεν τοῦ διηγεκοῦς καὶ τῆς ἀφανείας τῶν τοιοῦτων καταπιστεύσεων, ἐπὶ τούτου δὲ περισπούδαστον μελέτην τοῦ ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ Νοεμβρίου 1896 τῆς «ἡφμερίδος» τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς Νομολογίας» ὁ πολυμαθὴς συμπολίτης ἡμῶν καὶ παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου Ἀντισταγγελεὺς κ. Μανιάνης.

(**) Πρὸς τὰς ἐν σελίδι 74 σημειώσεις μας, ὑπὸ τὴν 1038 τοῦ ἰδίου Ἐφετείου.

Ἀριθ. 25 (1897)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Ποροχὴ ὑπηρεσιῶν—βάσις ἀγωγῆς ἡ πρόσληψις στοιχείων καὶ μέσα ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου αὐτῆς βάσιν ἔχει τὴν ἀποζημιώσιν τοῦ ἐναγόντος ἐπὶ λόγῳ ὅτι προσελήφθη καὶ ὑπηρετήσεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ κτήματα τοῦ ἐναγομένου ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1862 μέχρι τοῦ 1870, ἥτοι ἐνοχικὴν σχέσιν ἀποτελοῦσαν καθαρῶς ἀνώνυμον συναλλαγματοῦ αἱ δὲ σιωπηρῶς συστηθὲν, καὶ παρέχον δύναμει τοῦ Νόμου 22 Πανδ (19.5) δικαίωμα ἀποζημιώσεως. Τοιαύτης δὲ οὕτης τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἀμφισβητηθείσης αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ νῦν ἐκκαλοῦντος, ἔδει τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον νὰ ὑποχρεώτῃ τὸν ἐνάγοντα καὶ νῦν ἐφεσίβλητον εἰς ἀποδείξιν ὅχι μόνον τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ τῆς ἕξιαις αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ οὐσιωδικοτέρου τῆς ἀγωγῆς γεγονότος, τοῦ κυρίως ἀποτελοῦντος τῆς ἐνοχικῆς σχέσεως, ἥτοι ἂν προστελήθῃ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὅπως παρέξῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας του, καθόσον μόνον ἡ παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν, περὶ ἧς διετάχθησαν αἱ δεῦσαι ἀποδείξεις, ἔνευ καὶ τῆς ἀποδείξεως τοῦ εἰρημένου γεγονότος, δὲν γεννᾷ οὐδεμίαν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν ὅθεν κατὰ ταῦτα ἐσφαλμέναι εἶναι αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις ὡς ἀτελῶς ταξάσαι τὰς ἀποδείξεις ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀμφισβητηθεῖσαν βάσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ δέον, γενομένης δεκτικῆς τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων καὶ νῦν ἐφεσίβλητος εἰς συμπληρωτικὴν ἀπόδειξιν τοῦ γεγονότος τῆς προσλήψεως αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἐναγομένου ὅπως παράσχη τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενας ὑπηρεσίας του, καὶ ὑπερὸ φείλει ν' ἀποδείξῃ πλὴν μαρτύρων, ἅτε τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως ὑπερβαίνοντος τὰς 50 Δραχμὰς, διότι ἐνῷ καὶ ἐπὶ τῶν σιωπηρῶς συνισταμένων συναλλαγμάτων, ἰσχύουσιν οἱ ὁρισμοὶ τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐδεμία ἐκ τοῦ ἄρθρου 304 τῆς Πολ. Δικονομίας συντρέχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου περιπτώσεως ὅπως ἐπιτραπῇ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ εἰρημένου γεγονότος. (*).

(*) Παραπέμπομεν εἰς τὰς ἐν σελίδι 99 σημειώσεις μας, ὑπὸ τὴν μᾶλλον ἀκριβολόγον 1277 ὁμοίαν ἰδίῳ Ἐφετείου.

Ἀριθ. 26 (1897)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Πλειστηριασμὸς—πράξις ἀναγνωρίσεως οὐκ ἀναβολῇ—προσβολὴ λόγῳ βίας—παραίτησις ὀφειλέτου ἀπὸ διατυπώσεων—ἰσχύς—νέα κήρυξις ἀπλή—πώλησις ἐνυποθήκων καὶ μὴ συγχρόνως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον Πανδ 82. (22.6) ἕκαστος ὀφείλει νὰ μεριμνᾷ περὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ συμφερόντων, ὁ δὲ συνομολογῶν γεγονότα εἰς ἃ ἀρκεῖ ἡ συνήθης εἰς πάντα ἄνθρωπον πρόνοια περὶ τῶν ἰδίων ὅπως κατανοήσῃ τὰς συνεπείας τῆς ὁμολογίας του, τότε μόνον δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τῶν πράξεων του ὅταν αὗται προήλθον ἐκ βίας· ἀλλὰ βία δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἔσκησις δικαίωματος, δικαίωμα δὲ εἶχεν ἡ ἐφεσίβλητος νὰ προβῇ εἰς τὸν πλειστηριασμόν, καὶ ὁ λόγος ὅτι ἔνεκεν ἀχρηματίας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνῃ συναγωνισμὸς ὡς εἶδει, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποτελῶν τὴν βίαν ἣν ἐννοεῖ ὁ Νόμος. (*)

Ἐπειδὴ, καθ' ὅσον ἀρροᾷ εἰς τὸν 8ον λόγον τῆς ἀνακοπῆς ὅτι δὲν προηγήθη δηλοποίησις τις ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 893 καὶ ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1081, αἱ ἐκκαλοῦσαι διὰ τῆς ἀνακοπῆς τῶν δὲν ἀρνοῦνται ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἄριθ. 20991 ἀνωτέρω πράξεως τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἀνεβλήθη κοινῇ συναινέσει διὰ τὴν 3 Δεβρίου 1895 ἡ κατὰ πᾶσαν ἑλλην Κυριακὴν χωρὶς νὰ προηγήθῃ δηλοποίησις, αἱ διατυπώσεις δὲ αἱ τῆς Πολ. Δικονομ. αἵτινες ἔχουν ὁρισθῇ διὰ τὴν ἐκποίησιν, τὴν ἀναγκαστικὴν, ἀφορῶσιν εἰς τὸ συμφέρον τῶν διαδίκων ὅτινες δύνανται νὰ παραιτηθῶσιν αὐτῶν ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῆς προσαγομένης ἐκθέσεως διακηρύξεως τοῦ κήρυκος Δ* καὶ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Κ*, προηγήθη ἡ τοῦ ἄρθρου 948 διακήρυξις κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐπομένως ἡ ἀνωτέρω ἔνστασις ἀλυσιτελῶς προβάλλεται (**) καὶ τοι ἡδυνάτοτις εἰπεῖν ὅτι δὲν ἔχει ἰσχὺν ἡ παραίτησις τοῦ ὀφειλέτου ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω διατυπώσεως τοῦ Νόμου, καθόσον ἐγένετο πρὸ αὐτῆς καὶ διετέλουν ἐν ψυχολογικῇ βίᾳ αἱ παραιτούμεναι ἀνακόπουσαι.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἄρθρου 954 τῆς

(*) Φαίνεται ὅτι ὀφειλέτης κατιδὼν ἀνυπαρξίαν συναγωνισμοῦ ἔνεκεν τῆς τότε ἀχρηματίας, ἐζήτησεν ἀναβολὴν ἀπὸ τὸν δανειστήν του, ὅστις ἐπωφελοῦμενος, εἰς τὴν πράξιν τῆς ἀναβολῆς περιέλαβεν καὶ ἀναγνώρισιν τοῦ χρέους καὶ τῆς ἀδικασίας τῆς ἐκτελέσεως, τῶν διατυπώσεων μάλιστα τῆς ὁποίας καὶ μερικὴ παραίτησις ἐδηλώθη ἀπὸ τὸν ὀφειλέτην.

(**) Ἡ γνώμη ταύτη τῆς πλειοψηφίας τάσσονται καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 755 καὶ 1951 τοῦ 91, καὶ 293 τοῦ 96 ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἃς ἐπέκρινεν ἡ «Θέμις» (Β'. 472—Γ'. 402—καὶ Ζ' 346).

Πολ. Δικονομίας δὲν εἶνε ἄκυρος ὁ πλειστηριασμός μὴ ἐνυποθήκου ἀκινήτου συγχρόνως κατασχεθέντος καὶ ἐκποιηθέντος μετὰ τοῦ ἐνυποθήκου, ἐκν κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν ἐξαρκῇ τὸ ἐκ τῶν ἐνυποθήκων ἀκινήτων ἐκπλειστηρίασμα πρὸς ἀποπληρωμὴν τῆς ὀφειλῆς.

Ἄριθ. 27 (1897)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Πίναξ κατατάξεως — ἐκκλητόν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν διὰ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως, ἐζήτησε νὰ καταταχθῇ διὰ ποσὸν δραχμῶν 450 κατὰ τὸ ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1892 ἀναγγελτήριόν του, ἐπομένως τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης, ὃ ἐστὶ τὸ ζητούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος τὸν πίνακα, δὲν ὑπερβαίνει τὸ τοῦ ἔρθρου 530 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ δέον ν' ἀπορριφθῇ ἡ προκειμένη ἐφεσις ὡς ἀπαράδεκτος, καίτοι ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ἀφοῦ τὸ ποσὸν δι' ὃ ἀμφισβητεῖται ἡ κατάταξις τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμὰς, διότι ἀμφισβητεῖται ἡ κατάταξις τῆς διὰ δραχμὰς 5,000, χωρεῖ ἐφεσις ἀνεξαρτήτως τοῦ ποσοῦ δι' ὃ ζητεῖ ὁ ἀνακόπτων νὰ καταταχθῇ (*).

Ἄριθ. 29 (1897)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Προσβολὴ συμβολαίου ἀποδιώσαντος λόγῳ φρενοβλαβείας—στοιχεῖα προτάσεως—κατάσχεσις—οὐκ ἀμφοδίξει ἐγγραφῶν νομίμων ὑποθηκῶν—ἀνακοπὴ Πίνακος κατατάξεως—ἀνταγωγὴ διὰ τόκους ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ ἀλυσιτελῶς τὸ Πρωτοδικὸς δικάσαν Δικαστήριον διέταξεν ἀποδείξεις περὶ φρενοβλαβείας τοῦ ἄρχικοῦ ὀφειλέτου Ἀγ. κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 456 τοῦ 1894 χρεωστικοῦ

(*) Ἐπὶ τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως, μᾶλλον ὁρθὴν εὐρίσκομεν τὴν μειοψηφίαν, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῆς κατατάξεως τοῦ ἀνακόπτοντος ἐκ δρ. 450· ἀλλὰ κυρίως προσεβάλλετο καὶ ἡ ἀμφισβητήσιμος ἡ πεντακισχιλιοδραχμὸς κατάταξις τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ, ὡς φανερῶς δεικνύεται ἐν τῇ ἀποφάσει. — Οὐχ ἦτον ὁ ἐπὶ τοῦ τοιοῦτου θέματος κανονισμός τοῦ ἐκκλητοῦ, δὲν εἶναι καὶ εὐχερὴς διὸ καὶ αἱ γνώμαι ἀντιμάχονται, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ συγχέονται. Πρὸς τὴν πλειοψηφίαν σύμφωνος ἡ 144 τοῦ 94 Ἀρ. Πάγου, παρεμπερὴς δὲ καὶ ἡ 460 τοῦ 91 Ἐφετιοῦ τούτου. Τὸ Ἐφετεῖον ἰσχυρῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2025 τοῦ 93 συνεχῶς ἐνεργεῖ μίαν καὶ τὰς δύο ὡς ἂν ἀντιθέτους γνώμας, καὶ παρεδίδωκεν ὅτι τὸ ἐκκλητόν ὁρῶν ἢ τὸ ποσὸν δι' ὃ προσβάλλεται ἡ κατάταξις, ἢ τὸ ποσὸν δι' ὃ δεῖται νὰ καταταχθῇ ὁ ἀνακόπτων, ὥστε κατὰ ταύτην ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἦν δυνατόν νὰ χωρήσῃ διαφωνία! — Καὶ ὁ Ὁλοκονομὶδης (Ἐγγ. § 231 σημ. 17) τὴν μειοψηφίαν μᾶλλον φαίνεται ὅτι ὀποστηρίζει.

Συμβολαίου δυνάμει τοῦ ὁποίου κατετάχθη ὁ ἐκκαλὼν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν ἐκποιηθέντων ἀκινήτων, διότι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 275 π. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3592 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τούτου (καθ' ὅσον προσβάλλεται ἡδὴ ἰσχυρισμός τῶν ἐφεσιβλήτων ὅτι προσκλήθη ἐκ δόλου καὶ συμπαιγνίας μετὰ τῆς κληρονόμου τοῦ ὀφειλέτου Ἀνδ' ἢ ἀνωτέρω ἀπόφασις) δὲν ἀμφισβητεῖται ὅτι δὲν προσεβλήθη ζῶντος τοῦ Ἀγ. τὸ ὑπ' ἀριθ. 456 Συμβολαίου, κατὰ δὲ τὸ ἔρθρου 126 τοῦ Ἀστ. Νόμου τοῦ 1861 αἱ ἀμφοτεροβαρεῖς πράξεις τοῦ ἀποδιώσαντος, τότε μόνον δύνανται νὰ προσβληθῶσιν λόγῳ φρενοβλαβείας, ὅταν πρὸ τῆς ἀποδιώσεως τοῦ ἐκκλητοῦ οὗτος εἰς ἀπαγόρευσιν, ἢ ὅταν ἐπεχείρησε τὰς πράξεις θεωρουμένου ἐν φρενοκομίᾳ ἐκτὸς ἂν ἡ ἀποδείξις τῆς φρενοβλαβείας προκύπτει ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης πράξεως, ἀλλὰ τοιοῦτος λόγος ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ Συμβολαίου προκύπτει ἡ φρενοβλαβεία οὕτε ἐπρωταθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων ἀνακοπῶν, ἀλλ' οὕτε καὶ προκύπτει ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 456 Συμβολαίου (*).

Ἐπειδὴ τὸ ἔρθρου 963 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζει ὅτι αἱ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως ἐπιχειρηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀπαλλοτριώσεις καὶ ὑποθήκαι εἰσὶν αὐτοδικαίως ἄκυροι, δὲν ἐννοεῖ ὅτι εἰσὶν ἄκυροι καὶ αἱ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ὀφειλέτου γινόμεναι ὑποθήκαι, ὡς μὴ βεβαίως προσβάλλουν τὸ ἐναντίον οἱ ἐφεσιβλήτοι, ὅτι δηλαδὴ πρὸ τῆς ὑποθήκης τοῦ ἐκκαλοῦντος προηγήθη ἐπιταγὴ τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ἰονικῆς Τραπεζῆς ἰσοδυναμοῦσα μὲν κατάσχεσιν, εἴτε συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐκ μέρους αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἐπειδὴ, καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀνταγωγικὴν ἀπαίτησιν διὰ τόκους ἀπὸ τῆς ἀνακοπῆς τῶν ἐφεσιβλήτων κατὰ τοῦ πίνακος λόγῳ ὅτι δολίως ἀνέκοψαν τὸν πίνακα ἐξ οὗ μὴ δυναμένος ὁ ἐκκαλὼν νὰ λάβῃ τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ ἐκ τοῦ πλειστηριάσματος ἐπτερήθη τῶν τόκων, αὕτη ἐστὶ μὴ βάσιμος, καθόσον κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Νόμου (Π. Ν. 55. 50 7) καὶ αὐτόθι Ν 151 αὐτὰ ἴδια δίκαια ἀσκῶν δὲν θεωρεῖται ἐν δόλῳ (**).

(*) Διὰ τὴν εὐρύτητα τοῦ θέματος καὶ τῶν προκύπτοντων ζητημάτων, εἶναι ἀνάγκη νὰ παραπέμψωμεν εἰς ἀναλυτικωτάτην καὶ ἐκτενῆ γνωμοδότησιν τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Τσιβανοπούλου καταχωρηθεῖσαν ὑπὸ τὴν 68 τοῦ 96 ἀπόφασιν Ἀρ. Πάγ. ἐν «Ἐμίδι» Ζ 258 καὶ ἐπ.

(**) Πρὸς τὰς ἐν σελίδι 97 σημειώσεις μας ὑπὸ τὴν 4244 τοῦ 96 Ἐφ. Π.

Ἀριθ. 79 (1897)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. ΓΡΙΜΑΝΗΣ

Κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ—προθεσμία δηλώσεως—
οὐ παρεκτείνεται λόγῳ ἀποστάσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 928 τῆς Πολ. Δικον. ὁ τρίτος παρ' ᾧ ἐγένετο κατάσχεσις ὀφείλει νὰ κάμῃ τὴν δήλωσιν του ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν γνωστοποιήσεως τῆς περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγῆς, οὐδεμία δὲ παράτασις τῆς προθεσμίας ταύτης λόγῳ ἀποστάσεως χορηγεῖται εἰς τὸν δηλοῦντα, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 195 τῆς Πολ. Δικονομ. ἡ τοιαύτη παράτασις δίδεται μόνον κατὰ τὰς ἐν τῷ νόμῳ ρητῶς ὠρισμένας περιπτώσεις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ μὲν περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγή ἐκοινοποιήθη ἀναμφισβητήτως εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τρίτον τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1894, ἡ δὲ δήλωσις αὐτοῦ τὴν 16 Νοεμβρίου 1894 ἤτοι μετὰ δεκαεξὶ ἡμέρας καὶ οὐχὶ ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζομένων ὀκτῶ ἡμερῶν, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει κατὰ τὸ ἄρθρ. 931 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐὰν δηλαδὴ ὁ τρίτος δὲν κάμῃ τὴν δήλωσιν του κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 928 ὠρισμένον χρόνον θεωρεῖται ὡς ὀφειλέτης τῆς ὅλης ποσότητος δι' ἣν ἐγένετο ἡ κατάσχεσις· βέβαιος ἐπομένως ἡ εἰς τὸν λόγον τοῦτον ἐρεῖδόμενη καὶ διὰ τῆς ἀνακοπῆς φερομένη ἔνστασις τοῦ ἀνακόπτοντος Ν. Π. περὶ ἀκυρώσεως τῆς δηλώσεως τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ τρίτου δηλώσαντος, καὶ δεόν ἵνα δεκτῆς γενομένης τῆς ἀνακοπῆς ταύτης καὶ ἐξαφανιζομένων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 2084 καὶ 3503 ἔτους 1895 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου δι' ὧν ἡ ἀνωτέρω ἔνστασις ἀπερρίφθη, κηρυχθῇ ἡ δήλωσις τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ τρίτου παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις ἄκυρος καὶ μὴ οὕσα.

Ἀριθ. 81 (1897)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. ΓΡΙΜΑΝΗΣ

*Κρίσεις ὑπαρχόντων—Ὀφειλέτης ἐντελὲς ἀκτῆμων—
Στοιχεῖα, βάρος, καὶ μέσα ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς μὲν τὸ Δικαστήριον τοῦτο θεωρῆσαν ὅτι ὁ αἰτῶν, μὴ κακτημένος ποσῶς περιουσίαν, τίμιος ὅμως ὀφειλέτης, γενόμενος τοιοῦτος οὐχὶ ἐκ συνομολογήσεως δανείων, ἀλλ' ἐκ τύχης καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς δανειστάς του ὡς ἀκτῆμων μηδέποτε ἀποκτήσας ἰδίαν περιουσίαν καὶ διατρεφόμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ἡδύνατο νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ εὐεργέτημα τῆς παραχωρήσεως τῆς περιουσίας, καὶ μεταρρυθμίσῃ τὴν ἐκκαλούμενην ἀπόφασιν ἐθεώρησε τοῦτον

κατ' ἀρχὴν δεκτὸν ὅπως ὑποβάλλῃ αἴτησιν περὶ παραχωρήσεως περιουσίας, εἶδει ὅμως ἵνα ὑποχρέωσιν αὐτὸν εἰς ἀποδείξιν τῶν ἐν τῇ ἀναφορᾷ του περιστατικῶν ἐξ ὧν προέρχεται ἡ ἔλλειψις περιουσίας πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν δανειστών του, ἐπιτρεπομένου καὶ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον ἐγγράφου ἀποδείξεως, δυνάμενων τῶν δανειστών αὐτοῦ ἀνταποδεικτικῶς ν' ἀποδείξωσι τὴν ὑπαρξίν περιουσίας ὅπως δὴποτε ὑπαρχούσης πρὸς ἱκανοποίησιν των, εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλούμενῃ ἀποφάσει λόγους, ὁρθῶς ἀπερρίφθη ἡ περὶ παραχωρήσεως τῆς περιουσίας του αἰτήσις τοῦ ἐκκαλοῦντος (Dalloz oblig. ἀριθ. 2305) (*).

Ἀριθ. 82 (1897)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Φόρτωσις ἐμπορευμάτων ὑπὸ πράκτορος Ἀτμοπλοίας—
ἀπώλεια—κατάσχεσις ἀποζημιώσεως εἰς χεῖρας
πράκτορος—ἐκπροσώπησης ἑταιρίας καὶ ἔννοια ἐντο-
λῆς κατ' ἐκτετακτὴν—περιορισμός—βάρος ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τε τοῦ ἀπὸ 5 Ἰουλίου π. ε. κατασχετηρίου καὶ τῆς ταυτοχρόνου περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγῆς, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐναντίον τῆς δηλώσεως ἀνακοπῆς, κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ἀναμφίβολον ἐξαγεται, ὅτι τὴν κατάσχεσιν ἐπέβαλεν ὁ ἀνακοπτὴν καὶ ἤδη ἐκκαλῶν οὐχὶ εἰς χεῖρας τοῦ Β* ὡς ἀτομικῶς ὑπευθύνου λόγῳ τῆς ἐναργείας αὐτοῦ ὡς πράκτορος, ἀλλ' εἰς χεῖρας αὐτοῦ ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρίας τοῦ Αὐστρουγγρικοῦ Λόδῳ, πράγματι ἐν ταῖς δικογραφαῖς τούτοις ἡ ιδιότης τοῦ Πράκτορος ἀναφέρεται οὐχὶ ὡς ἀποτελοῦσα τὴν αἰτίαν ἀτομικῆς τοῦ Α Β... ἐκ τῆς συνομολογηθείσης ναυλώσεως εὐθύνης, ἀλλ' ὡς δικαιολογοῦσα τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ὡς ἐντολοδόχου ἢ ἀντιπροσώπου τῆς Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρίας, παρ' ἣ ἐπιβάλλεται ἡ κατάσχεσις, καὶ ἐπιδιώκεται κατ' ἐνάσκησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος ἡ ἐκ τῆς ναυλώσεως καὶ τῆς ἀπωλείας τῶν φορτωθέντων ἐμπορευμάτων περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαίτησις. Τοῦτο καταδηλον γίνεται καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀξιουμένου λόγου τῆς εὐθύνης διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐμπορευμάτων, ἥτις ὁμολογεῖται ὅτι προῆλθεν ἐξ ἀμελείας τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν μεταφορὰν ὑπαλλήλων τῆς Ἑταιρίας, ἤτοι τοῦ πλοιαρχοῦ καὶ τῶν ναυτῶν, ὧν τὴν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῆς προστασίας Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρίας, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Πράκτορος ἐξάρτησιν συνομολογεῖ ὁ ἀνακόπτης, ἀποκλείων

(*) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελίδι μας 104 ἀπόφασιν τοῦ ἰδίου Δικαστηρίου ὑπ' ἀριθ. 4372 τοῦ 96.

οὕτω τὴν ἀτομικὴν εὐθύνην τοῦ Πράκτορος διὰ πράξεις τρίτων οὐδαμῶς παρ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένων.

Ἐπειδὴ, τοῦτου τεθέντος, προδήλως ἐσφαλλὲν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπιβαλοῦσα τῷ ἀνακόπτοντι τὰς ἐν αὐτῇ διατυπούμενας ἀποδείξεις περὶ γενικῆς ἐντολῆς τοῦ Πράκτορος, διότι ἀναμφισβήτητον εἶναι ἐν προκειμένῳ ὅτι ὁ Α. Β** εἶναι διωρισμένος ἐν Πατραις Πράκτωρ τῆς Ἀτμοπολικῆς Ἑταιρίας ἔχων γενικὴν ἐντολὴν ἵνα συνομολογῇ ναυλώσεις πρὸς μεταφορὰν ἐμπορευμάτων καὶ ἐπιβατῶν δι' ἀτμοπλοίων τῆς Ἑταιρίας, καὶ ἐπιμελεῖται τῆς ἐκφορτώσεως αὐτῶν, ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης τοῦ Πράκτορος (ιδιότητος τεκμαίρεται γενικὴ ἐντολὴ περὶ ὅλων ὅσα ἀνάγονται εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀνατεθεισῶν αὐτῷ ὑποθέσεων, ἐπομένως καὶ ὅταν ἀφορᾷ τὴν ἐπὶ Δικαστηρίου ἐκπροσώπησιν τῆς Ἑταιρίας διὰ τὰς ἐκ τῶν ὑποθέσεων τούτων ἀναφουρένους δικαστικὰς διενέξεις, εἴτε πρόκειται ὁ ἐντολοδόχος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην νὰ ἐναγαγῇ, εἴτε νὰ ὑποδεχθῇ δικὴν παρ' ἄλλου ἐγειρομένην. Κατὰ συνέπειαν ἀφοῦ ἡ περὶ ἧς πρόκειται κατὰσχέτις, ἡ δὴλωσις καὶ ἡ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ, ὁρῶσι διενέξιν προεληθούσαν ἐκ τῆς ναυλώσεως ἣν ὁ Α. Β** ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Πράκτορος ἐνῆργησε, καὶ τῆς ἀξιουμένης ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως ταύτης, δὲν ἡδύνατο ν' ἀμφισβητηθῇ ἡ τοῦ κατασχόντος νομιμοποίησις, ἵνα τὴν κατασχέσιν καὶ τὰς ἐφεξῆς διαδικαστικὰς πράξεις ἀπευθύνη κατὰ τοῦ Α. Β** ὡς ἀντιπροσώπου καθὼς Πράκτορος τῆς Ἑταιρίας, πλὴν ἐὰν αὕτη φανερώς καὶ κατὰ τρόπον δυνάμενον προχείρως νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος ναυλωτοῦ εἶχε προαναγγεῖλει τὸν περιορισμὸν τῆς ἐντολῆς τοῦ πράκτορος, ὡς μὴ δυνάμενον τούτεστι νὰ ἐκπροσωπήσῃ ἐπὶ Δικαστηρίου τὴν Ἑταιρίαν, ἀλλὰ περιοριζομένου εἰς μόνον τὴν ἐνέργειαν τῶν πράξεων φορτώσεως καὶ ἐκφορτώσεως (Ν. 11 § 2—4 Πανδ. 14.3) Καὶ ὁ μὲν ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅτι διὰ τοῦ καταστατικοῦ καὶ ρητῆς προκηρύξεως τῆς Ἑταιρίας, δημοσιευθέντων ἐγκύριως ἐν Τεργέστη, περιορίσθη κατὰ τοῦτο ἡ ἐντολὴ τοῦ πράκτορος, οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροήν, καθόσον ἡ τοιαύτη ἐν Τεργέστη δημοσίευσις δὲν πληροῖ τοὺς ὅρους τοῦ Νόμου ἀπέναντι τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος, ὅστις δὲν ἦτον ὑπόχρεως νὰ ἐρευνᾷ μὴ τυχὸν ἐν Τεργέστη ἡ προστήσασα Ἑταιρία προεκκήρυξε περιορισμὸν τινὰ τῆς ἐντολῆς τοῦ πράκτορος, καὶ μόνον ἡ ἐνταῦθα καὶ κατὰ τρόπον ὅστις νὰ ἡδύνατο προχείρως νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ναυλωτοῦ ἐνέργεια τῆς προκηρύξεως ἡδύνατο ν' ἀντιταχθῇ κατ' αὐτοῦ. Καθόσον ὅμως διατείνεται ὁ ἐφεσιβλήτος ὅτι κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Α. Β** συνομολόγησιν τῆς ναυλώσεως

ἐδήλωσεν αὐτῷ τὸν κατὰ τοῦτο περιορισμὸν τῆς ἐντολῆς τοῦ Πράκτορος μὴ δυνάμενον νὰ ἐκπροσωπήσῃ τὴν Ἑταιρίαν ἐπὶ Δικαστηρίου ἐν ταῖς τυχὸν φουρέναις ἐκ τῆς ναυλώσεως δίκαις, ἀνάγκη δεκτῆς γενομένης τῆς ἐφέσεως καὶ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, νὰ θεωρηθῇ ἄλυσιτελὴς μὲν καὶ μεταβάλλουσα τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως ἡ ἐπιβληθεῖσα διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τῷ ἐκκαλοῦντι περὶ γενικῆς ἐντολῆς τοῦ πράκτορος ἀποδείξις, νὰ ὑποχρεωθῇ δὲ ὁ ἐφεσιβλήτος εἰς τὴν διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, (δεκτῶν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου διὰ τὸ Ἐμπορικὸν τῆς διαφορᾶς κρινομένων) ἀποδείξιν τοῦ ὡς εἴρηται ἀμφισβητουμένου περὶ τοῦ δηλωθέντος περιορισμοῦ τῆς ἐντολῆς τοῦ Πράκτορος ἰσχυρισμοῦ του. (*).

Ἀριθ. 83 (1897)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἀγοραπωλησία βάμβακος—ὑπέρθεσις διὰ τὴν παραλαβὴν—διαμαρτυρία—μεταπώλησις εἰς τρίτους—ἐπιδίωξις διαφορᾶς—ἐνστάσις μὴ ἐμπροθέσμου ἀπαιτήσεως—πότε κρίνεται.

Ἐπειδὴ ἡ αἰτίασις τῆς ἐκκαλοῦσης, ὅτι διὰ τῆς ἀξιουμένης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος πρὸς τρίτους μεταγενεστέρως πωλήσεως τοῦ μὴ παραληφθέντος ὑπ' αὐτῆς βάμβακος, μεταβάλλεται ἡ βᾶσις τῆς ἀγωγῆς μὴ ἐπιδιωκόμενου πλέον τοῦ τιμήματος τῆς πωλήσεως, ἀλλ' ἀποζημιώσεως διὰ τὸ ἐπιτευχθὲν ἐλαττον τίμημα, εἶναι προδήλως ἀβάσιμος, καθόσον τὸ τίμημα τῆς συνομολογηθείσης ἀγοραπωλησίας πάντοτε αἰτεῖται, ἐκπιπτομένου τοῦ ληφθέντος ἐκ τῆς πρὸς τρίτους πωλήσεως τιμήματος, ἡ δὲ πώλησις αὕτη ἐν δικαιώματι διὰ τὴν ὑπέρθεσιν τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ μετὰ προηγηθείσαν ἐιδικὴν πρὸς τούτον διαμαρτυρίαν ἐγένετο (Ν. 1 § 3 Πανδ. 18.6) καὶ διὰ τῆς ὡς εἴρηται πωλήσεως ὑπεκατέστη εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐνάγοντος πρὸς πυχρῶσιν τοῦ πράγματος ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐκπτώσεως τοῦ ληφθέντος ἀπὸ τῶν τρίτων τιμήματος (**). Ἡ δὲ

(*) Διὰ τὸ θέμα τοῦτο τῆς Πρακτορείας, τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐντολῆς, καὶ τοῦ περιεχομένου τῆς νομικῆς σχέσεως, πρὸς Ἀρ. Πάγ. 181 τοῦ 96.—Ἐφ. Ἀθ. 2115 τοῦ 92, 993 τοῦ 95 καὶ 527 τοῦ 96.

(**) Αὕτη εἶναι ἡ ὀρθὴ λύσις συναγομένη σαφῶς ἐκ τοῦ παρατιθεμένου Νόμου, καὶ πρὸς ἣν συμφωνοῦσι καὶ ἄλλαι ἀποφάσεις τοῦ αὐτοῦ Ἐφετερίου ὑπ' ἀριθμ. 698 τοῦ 95 καὶ 51 τοῦ 96. Χάριν ἱστορίας σημειοῦται ὅτι ὁ Ἀρειὸς Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164 τοῦ 75 ἀποφάσεώς του ἔδωκεν ἀντίθετον ἐρμηνείαν εἰς τὸν ἴδιον Νόμον, παραδεχθεὶς ὅτι ὁ πωλητὴς δὲν δύναται νὰ πωλήσῃ τὸ πρᾶγμα ἀντὶ ἐλάσσονος τιμῆς καὶ νὰ αἰτήσῃ τὸ διαφέρον, τοῦθ' ὅπερ διδάσκει καὶ ὁ Μοίτορ § 335. —

ἀντίρρησης τῆς ἐκκαλούσης, ὅτι ἡ διὰ τὰ ἐνοίκια δαπάνη ὡς καὶ ἡ ἐκ τῆς μακρᾶς ἀποθηκεύσεως φθαρὰ τῶν σάκκων δὲν εἶχεν ἐτι λάβει χώραν ἐν τῇ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς χρόνῳ, ἀλλὰ μεταγενεστέρως, καὶ ὅτι εἶναι τοῦτῳ τῷ λόγῳ ἀπαρδεκτος ἡ περὶ αὐτῶν ἀπαιτήσις, στερεῖται ὑποστάσεως, ἀφοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς πρώτης πρωτοδικικοῦ ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως εἶχον συντελεσθῇ, ἀναμφίβολον δὲ εἶναι ὅτι ὁσάκις τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκόμενον δικαίωμα ἀποκτηθῇ μετὰ τὴν προκαταρξιν τῆς δίκης, δύναται ὁ ἐνάγων μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου πρώτης συζητήσεως νὰ ἐπικαλεσθῇ βελτιῶν κατὰ τοῦτο τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ τὰ ἐπελθόντα στοιχεῖα τῆς τοῦ δικαϊκώματος κτήσεως (N. 7 § 4 Πανδ. (10. 4) N. 9 § 5 Πανδ. (13. 7) καὶ ἄρθρ. 158 καὶ 160 τῆς Πολ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 89 (1897)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Ἐκτέλεσις Ἰονικῆς Τραπεζικῆς — προθεσμία προσβολῆς ὑπὸ ὀφειλέτου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ ΦΚΕΤ' Νόμου περὶ Ἑθνικῆς Τραπεζικῆς οὗτινος αἱ διατάξεις ἀπασαὶ ἐπεξετάθησαν διὰ τοῦ ΠΠ' τῆς 31 Μαΐου 1882 Νόμου ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ΩΚΣΤ' τῆς 21 Ἀπριλίου 1880 περὶ Ἰονικῆς Τραπεζικῆς καὶ εἰς τὴν Τράπεζαν ταύτην, πᾶσα ἀνακοπὴ τοῦ ὀφειλέτου ἐνεκεν μὲν ἀταξιῶν τοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ πρὲς νὰ γίνῃ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτοῦ, ἐνεκα δὲ ἄλλων ἀταξιῶν τῆς δια-

δικασίας πρὸ ὁκτώ τοῦλάχιστον ἡμερῶν πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, μόνον δ' ἐνεκα μεταγενεστέρων ακυροτήτων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ μέχρις ὁκτώ ἡμερῶν, δύναται ὁ ὀφειλέτης νὰ ἐγείρῃ ἀνακοπὴν καὶ νὰ προσβάλλῃ τὸν πλειστηριασμόν δι' ἀκυρότητας λαβούσας χώραν κατὰ τὸν πλειστηριασμόν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀπαντες οἱ διὰ τῆς ἀνακοπῆς προτεινόμενοι λόγοι περὶ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ ἐνεργηθέντος παρὰ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζικῆς περιστρέφονται οἱ μὲν κατ' ἀταξιῶν τῶν προγραμμάτων τοῦ πλειστηριασμοῦ, οἱ δὲ κατὰ τοῦ κύρους ὀλοκληροῦ τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἡ δὲ κοινοποιήσις τῆς ἀνακοπῆς ταύτης ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ σχετικοῦ ἐπιδοτηρίου ἐγένετο μετὰ πέντε ἡμέρας ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὡς γενομένου τούτου ἀναμφισβητήτως τὴν 6 Δεβρίου 1896, καὶ ἐπομένως οἱ λόγοι οὗτοι εἰσὶν ἀπαρδεκτοὶ κατὰ τὴν περὶ τούτου βασιμον ἐνστάσιν τῆς Τραπεζικῆς καὶ συνεπῶς καὶ ἡ ἀνακοπὴ καθ' ὅσον ἀντικείμενον ἔχει τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ τούτου καὶ στηρίζεται ἐπὶ τῶν λόγων τούτων εἶναι ἀπορριπτέα, καθόσον ὡς ἐναγόμενοι οὗτοι εἰς ἀκυρότητας λαβούσας χώραν πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ κατὰ τὸ στάδιον τῆς διαδικασίας, ἔδει νὰ προσβάλλωσι δι' ἀνακοπῆς πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐγείρου μὲνης καὶ κατὰ τῆς προθεσμίας ἧς ἀπαιτεῖ τὸ εἰρημένον ἄρθρον 31 ἐπὶ ποινὴ ἀπαρδεκτοῦ μὴ προταθέντες δὲ κατὰ ταύτας εἶναι ἐκπροθέσμοι (*).

Ἀριθ. 91 (1897)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Δικηγόρος διορισθεὶς Ἀστυνόμος — ἀποδοχὴ — οὐ θιμρεῖται ἰπso jure παραιτηθεὶς ἢ ἀπολυθεὶς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 276 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων τὰ ἔργα τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, ἰδίᾳ τοῦ γραμματέως, δικηγόρου κλπ. δὲν συμβιβάζονται μὲ καμμίαν ἄλλην δικαστικὴν κλπ. καὶ δημοτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 278 κλπ. ὁ δὲ κατέχων δύο ἢ πλείονας θέσεις τιμωρεῖται πειθαρχικῶς, ἐὰν δὲ καὶ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς ἐπιμένει κατέχων αὐτὰς ἀποβαλλεται ὅλων τούτων τῶν θέσεων. Κατὰ ταῦτα καὶ ἂν οἱ δικηγόροι Π* καὶ Α* διαρρίσθησαν Ἀστυνόμοι Πατρῶν τῇ 1882 καὶ 1884 καὶ ἀπεδέχθησαν τὴν θέσιν ταύτην, δὲν ἔπεται ὅτι θεωροῦνται αὐτοδικοῦ παραιτηθέντες, ὡς ἔκρινε τὸ Δικαστήριον διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεώς του, ἡ ἀπολυ-

Π ὡς ἔνω ὅμως λύσις ὑποστηρίζεται καὶ ἐκ τοῦ Νόμου 3 Β' βασιλ. 53.7) φέροντος ἐν τέλει ὡς ἑξῆς: α ἡ πω λω ν τὸν οἶνον ἀβλαβῶς ὅσον δυνήθη, ἵνα μὴ πολλοὶ ζημιωθῇ ὁ ἀγοραστής, ἀλλ' οἱ ἀντδοξοῦντες ἐπιμένουν ὅτι ἐφαρμόζεται ἐπὶ εἰδικῶν πραγμάτων.
Παραδεγεμένη σταθερῶς ὑπὸ τῆς Νομολογίας ἡ τοιαύτη ἀρχὴ καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων διατάξεων τοῦ Νόμου πηγάζουσα, καθόλου δὲ σύμφωνος καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 553. 116λ. Δικ. ρητῶς κελεύοντος ὅτι ἡ ἐνστάσις τοῦ μὴ μπροθέσμου κρίνεται κατὰ τὰ ἐν τῷ πολιτικῷ Νόμῳ ὡρισμένα. Ἐν τοῦτοις παλαιότεραι ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετιοῦ Ἀθηνῶν διέστελλαν πολλὴ εὐρύτερον τὴν ἐρμηνείαν τῶν Νόμων καὶ παρεδίχθησαν ὅτι τὸ ἀπατητὸν κρίνεται ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς τελεσιδικίας, τοῦτο δὲ καὶ ὁ Οἰκονομ. ἐδης ἀπὸ πολλῶν φαίνεται διδόντων (Ἐγγ. § 104 σημ. 30). Ἀλλὰ ταύτας ἀνῆρσεν ὁ Ἀρβείος ἱδῆτος περιορίσας τὸ χρονικὸν ὅλον μόνον μέχρι τῆς πρώτης συζητήσεως. — Ὁ ἐν τῇ ἄνω ὁμῶς ἀποφάσει ὁμός 7 § 4 Πανδ. (10. 4.) ῥῥύνατο νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ὑποστηρίζων τὴν εὐρύτεραν γνῶμην, διότι φέρει « » sed postea a p t e s e n t e n t i a m » ἰσοδυνάμως πρὸς τὸν Νόμον 17 Βασιλ. XIV. α' λέγοντα α καὶ πρὸ ψήφου ἀπαιτήσεως »

(*) Σύμφωνα καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 163 τοῦ 96 Ἀρ. Πάγ.

θίντες τῆς θέσεως τοῦ δικηγόρου ἂν μὴ ἔδωκαν τὴν παραίτησιν των καὶ ἐγένετο αὕτη δεκτὴ, ἥ ἂν δὲν ἀπελύθησαν τῆς θέσεως τοῦ δικηγόρου, ἀφοῦ ὁ Νομος μόνον πειθαρχικὴν τιμωρίαν καθιεροῖ διὰ τοὺς ἐπιμένοντας νὰ κατέχωσι πλείονας θέσεις, ἐπομένως οὐδ' αἱ πράξεις αὐτῶν εἰσὶν ἔκυροι καὶ μαλιστα πολὺ ὀλιγώτερον αἱ πρὸς τοὺς ἐπιδόσεις δικογράφων (παραβ. Catg. Supp. σελ. 3482, 12803 καὶ κυμαινομένην Νομολ. Ἀρ. Πάγ. ἐν Πειρᾷ Ἰωανν. σελ. 7655).

Ἀριθ. 92 (1897)(*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Ὁρκοδοσία — ἀντιρρήσεις προηγουμέναι — ἐπιφύλαξις κρίσεως Δικαστηρίου — ὁριστικὴς ἀποφάσεως — πότε ἄρχεται.

Ἐπειδὴ, καίτοι ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἀφοῦ ἐτάχθησαν αἱ συνέπειαι τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, μετὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ ἐπέρχεται ἡ ὁριστικότης τῆς αποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου, καὶ μόνον ἐὰν ὁ ὅρκος δὲν δοθῇ ἢ ἐν δοθῇ ἀκύρως, τότε ἀπόκειται εἰς τὸ Δικαστήριον νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως, οὐχὶ καὶ ἐὰν ὁ ὅρκος δοθῇ καὶ δοθῇ ἐγκυρῶς, ἐπομένως ἐξεταστέαι εἰς μόνον ἀντιρρήσεις ἀφορῶσαι εἰς τὸ κύρος τοῦ ὅρκου οὐχὶ καὶ εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς ἀποφάσεως καὶ τὴν ἀνακλήσιν αὐτῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου διὰ τῶν ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὁρκοδοσίας ἡ ἀνακόπτουσα δὲν προβαλλεῖ ὅτι ὁ ὅρκος δὲν ἐδόθη ἐγκυρῶς, ἀλλὰ ζητεῖ τὴν ἀνακλήσιν τῆς ἐπιβαλλούσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τοῦ λόγῳ α') ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς δὲν ἀπέριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς ἐκπρόθεσμον, β') λόγῳ ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἐξετίμησε τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ ἐπιδίκου ἀκινήτου· ἀλλ' αἱ ἀντιρρήσεις αὗται εἰσὶν ἀπαράδε-

(*) Πρὸς ἀκριβῆ κατανόησιν τῆς παρατιθεμένης ἀποφάσεως, προτάσσομεν τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς ἐν συνόψει· Ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ νομῆς, τὸ Πρωτοδικεῖον Μεσολογίου διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 426 τοῦ 88 ἀποφάσεώς του διέταξεν ἑμπαρτύρους ἀποδείξεις, διὰ δὲ τῆς 949 τοῦ 88 ἐκτιμήσαν ταύτας ἐπίβαλε τῷ ἐναγομένῳ ἀπαλλακτικὸν ὅρκον, οὗ διδομένου ἀπέριπτε τὴν ἀγωγὴν. Ἀλλὰ πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ὁ ἐνάγων ἐκοινοποίησεν ἀντιρρήσεις, καὶ αἱ ἀντιρρήσεις αὗται ἀπερρίφθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 439 τοῦ 92 ἀποφάσεώς του. Ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐνάγοντος τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1477 τοῦ 95 ἀποφάσεώς του «Θέμις Ζ' 382» ἐξετίμησεν ἀντιθέτως τὰς ἀποδείξεις καὶ ἐπίβαλε τῷ ἐνάγοντι τὸν ὅρκον συμπληρωτικῶς. Ἡδὴ πλέον ὁ ἐναγόμενος προεκοινοποίησεν ἀντιρρήσεις πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, περὶ τούτων δὲ καὶ πρόκειται.

κτοὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 180 τῆς Πολ. Δικον. καθ' ὃ δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν αἱ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις ὅταν δὲν ἀπεφάνθῃ ὁριστικῶς τὸ Δικαστήριον καὶ εἰσαγεται μετ' αὐτὰς ἡ ὑπόθεσις πρὸς ὁριστικὴν ἐκδίκασιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Δικαστήριον ἀπεφάνθη ὁριστικῶς καὶ μόνον ἡ δόσις τοῦ ὅρκου ἔμεινε, δὲν συντρέχει δὲ περιπτώσις ὅπως εἰσαχθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἵνα τὸ Δικαστήριον ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως ἐκ νέου, ἐὰν δὲ τὸ Δικαστήριον ἐπέτρεψε νὰ δοθῇ τυχαίως ὁ ὅρκος, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου πρακτικοῦ ὁρκοδοσίας τῆς 11 Ἀπριλίου π. ἔ. ἐπιφυλαχθὲν νὰ δικασθῇ ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ ἐφεσιβλήτου, τοῦτο ἔπραξεν ὅπως κρίνῃ ἐὰν αἱ ἀντιρρήσεις ἀφορῶσιν εἰς τὸ κύρος τῆς ὁρκοδοσίας ὅτε εἰσὶν ἐξεταστέαι, ἄλλως οὐχί· ἐν τούτοις ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 180 τῆς Πολ. Δικονομίας προπαρασκευαστικαὶ καὶ παρεμπόπτουσαι ἀποφάσεις δύναται καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσίν των μέχρι τῆς δημοσίσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ν' ἀνακληθῶσι παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ· ἀφοῦ δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου πρὶν δοθῇ ὁ ὅρκος, ἐγένοντο ἀντιρρήσεις καὶ τὸ Δικαστήριον ἐπεφυλάχθη νὰ κρίνῃ περὶ αὐτῶν, ἡ ὁριστικότης τῆς ἀποφάσεως ἥτις ἐπέβαλε τὸν ὅρκον δὲν ἐπῆλθε, καὶ νομίμως εἰσαγομένης τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν δύναται τὸ Δικαστήριον νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν προεκδοθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ ἐξετάζοντος τὰ παράπονα τοῦ ἐκκαλοῦντος τὰ ἐν τῇ ἐφέσει τῆς 1 Ἰουνίου 1893 καὶ ταῖς προτάσεσιν του.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτέρα ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 949 ἡ ἐπιβαλοῦσα ἀπαλλακτικὸν ὅρκον τῷ ἐναγομένῳ τάξασα καὶ τὰς συνέπειας αὐτοῦ κατέστη ὁριστικὴ τῇ 18 Ἀπριλίου 1891 ὅτε συνεκοινοποιήθη τῷ ἐκκαλοῦντι ἐνάγοντι μετὰ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὁρκοδοσίας ὑπ' ἀριθ. 111 τῆς 6 Δεβρίου 1890 κατὰ τὸ σχετικὸν ἐπιδότηριον τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Κ' τῆς αὐτῆς χρονολογίας, αἱ δὲ γενόμεναι ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ὁρκοδοσίας δὲν μετέβαλον τὴν ὁριστικότητα τῆς ἀποφάσεως, ἀφοῦ τὸ Δικαστήριον δὲν ἐπεφυλάχθη νὰ ἀποφασίσῃ ἐπ' αὐτῶν (παραβ. Α Π. 135 τοῦ 1868, 26 τοῦ 1885 καὶ 7 τοῦ 1889) καταστάσης δ' ἔκτοτε ὁριστικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 949 ἀποφάσεως, ἡ ἔφεσις κατ' αὐτῆς τῆς 3 Ἰουνίου 1898 ἐκπροθεσμῶς ἐγένετο, οὐδ' ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς ἀπορριψάσης τὰς ἀντιρρήσεις ὑπ' ἀριθ. 439 ἐτέρας ἀποφάσεως, δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς ἐξέτασιν τὴν πρώτην ἀπόφασιν, ὡς ἔκρινε τὸ Δικαστήριον διὰ τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεώς του, ἥτις εἰσὶν ἀνακλητέα κατὰ τοῦτο.